

दानय़ियेल की पुस्तक - एक सौ तेरह

Profetian kolminkertaisen sovelluksen paljastaminen: syyskuun 11. päivän 2001 merkityksen ymmärtäminen raamatullisessa kontekstissa

Jeff Pippenger

2024-03-03

Kun Herra 11. syyskuuta 2001 johdatti viimeisten päivien kansansa takaisin Jeremian ”ikivanhoille poluille”, Hän oli jo osoittanut profetian kolminkertaisen sovellutuksen säännön.

Näin sanoo Herra: Asettukaa teille ja katsokaa, ja kysykää muinaisia polkuja, missä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin löydätte levon sieluillenne. Mutta he sanoivat: Emme tahdo sitä vaeltaa. Minä asetin myös vartijoita teidän ylitsenne, sanoen: Kuulkaa pasuunan ääntä. Mutta he sanoivat: Emme tahdo kuulla. Jeremia 6:16, 17.

Kun Herra palautti kansansa muinaisille poluille, he löytäisivät levon (myöhäissateen), ja vartijoille annettiin silloin pasuunan sanoma. Kaikki profeetat osoittavat mitä täydellisimmin viimeisten päivien lopun, joten viimeisten päivien pasuunan sanoma olisi viimeinen pasuuna, joka on seitsemäs pasuuna, joka on kolmas voi.

Kun Hänen viimeisten päivien kansansa alkoi vaelttaa vanhoilla poluilla, havaittiin, että ensimmäisen voi-huudon tuntomerkit yksilöivät tietyn symbolisen historiallisen johtajan (Muhammedin) ja että toinen voi-huuto teki saman (Osmanin). Havaittiin, että myös kullakin neljästä ensimmäisestä pasuunasta oli pasuunan yksilöivät tietyt symboliset johtajat, ja silloin ymmärrettiin, että Osama bin Laden oli kolmannen voi-huudon symbolinen johtaja.

Mohammed liittyi Arabiaan, ja Osman oli Turkin Osmanien valtakunnan symboli, ja Osama bin Laden edusti maailmanlaajuisia islamilaista terroria, vaikka hänkin, kuten Mohammed, oli arabialainen.

Tunnustettiin myös, että ensimmäinen voi haavoitti Rooman sotajoukkoja ja että toinen voi surmasi Rooman sotajoukot. Sen jälkeen tunnistettiin 11. syyskuuta 2001 ajankohdaksi, jolloin kolmannen voim islam haavoitti Rooman sotajoukon (Yhdysvallat), mutta että sunnuntailaissa se surmaa Rooman sotajoukon, kun Yhdysvallat tulee päätökseensä Raamatun profetian kuudentena valtakuntana ja luovuttaa kansallisen suvereniteettinsa lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertaiselle liitolle.

Tunnistettiin, että Yhdysvallat oli maasta nouseva peto, jolla oli kaksi vallan sarvea. Maasta nousevan pedon ensisijainen profeetallinen tunnusmerkki on se, että se muuttuu karitsasta lohikäärmeeksi. Profeetallisessa kielessä sarvet edustavat voimaa, ja maasta nousevan pedon voima oli tasavaltalaisuus ja protestanttisuus, joita kuvataan maasta nousevan pedon kahtena sarvena. Mutta nyt viimeisinä päivinä maasta nousevan pedon nämä kaksi voimaa ovat muuttuneet sotilaalliseksi ja taloudelliseksi mahdiksi. Syyskuun 11. päivänä 2001 kolmannen vitsauksen islam iski maahan, maasta nousevan pedon vertauskuvaan, Pentagoniin, sen sotilaallisen mahdin

vertauskuvaan, ja New Yorkin kaksoistorneihin, sen taloudellisen voiman vertauskuvaan.

Kun lisäksi havaittiin, että sekä ensimmäisen voi-huudon alkua koskeva historia että toisen voi-huudon päätöshistoria esittivät kuvauksen sadan neljäkymmenennelljän tuhannen sinetöimisestä, tunnistettiin kolmannen voi-huudon saapuessa, jolloin New Yorkin suuret rakennukset syöstiin maahan, että sadan neljäkymmenennelljän tuhannen sinetöimisprosessi oli alkanut.

”Onko nyt tullut se sana, jonka mukaan olen julistanut, että New York on pyyhkäistävä pois hyökyaallon toimesta? Tätä en ole koskaan sanonut. Olen sanonut katsellessani siellä kohoavia suuria rakennuksia, kerros kerrokselta: ’Miten kauheita tapahtumia onkaan oleva, kun Herra nousee kauhistuttavasti järkyttämään maata! Silloin Ilmestyskirjan 18:1–3 sanat täyttyvät.’ Koko Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku on varoitus siitä, mikä on kohtaava maata. Mutta minulle ei ole annettu erityistä valoa siitä, mitä on tuleva New Yorkin ylle, paitsi että tiedän, että eräänä päivänä siellä olevat suuret rakennukset syöstään maahan Jumalan voiman kääntymisen ja kumoutumisen kautta. Minulle annetun valon perusteella tiedän, että hävitys on maailmassa. Yksi sana Herralta, yksi hänen valtavan voimansa kosketus, ja nämä massiiviset rakennelmat sortuvat. Tapahtumia on oleva, joiden kauheutta emme voi kuvitella.” Review and Herald, 5. heinäkuuta 1906.

„turmelus, joka maailmassa on”, on islamin luonne, sillä sen luonne esitetään Ilmestyskirjan yhdeksännän luvun yhdestoista jakeessa Apollyonina ja Abaddonina.

Ja heillä oli kuninkaanaan syvyyden kuilun enkeli, jonka nimi on hebreaksi Abaddon, mutta kreikaksi hänen nimensä on Apollyon. Ilmestys 9:11 (YHDEKSÄN YKSITOISTA).

Islamia hallitsevan kuninkaan nimen eli luonteen merkitys, sekä hepreaksi että kreikaksi, kuten nuo kaksi nimeä sitä ilmaisevat, on ”kuolema” ja ”hävitys”; tämä tuli esiin 11. syyskuuta 2001, jolloin New Yorkin suuret rakennukset sortuivat. Siinä vaiheessa Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun jakeet yhdestä kolmeen alkoivat täyttyä.

Tunnistettiin, että islamin villimiehen ensimmäinen maininta Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa käytti heprean sanaa ”villistä arabialaisesta aasista”, joka jakeessa oli käännetty sanalla ”villimies”. Islamin symboli on hevoseläinten suku, ja myös Ilmestyskirjan yhdeksännessä luvussa sitä kuvattiin sotahevosena. Habakukin pyhissä kartoissa, joista Jumalan kansalle oli ilmoitettu, ettei niitä ”pidä muuttaa”, islam oli niin ikään esitetty sotahevosina.

Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Katso, sinä olet raskaana ja synnytät pojan, ja annat hänelle nimen Ismael, sillä Herra on kuullut sinun kurjuutesi. Ja hän on oleva villiaasin kaltainen mies; hänen kätensä on oleva jokaista vastaan, ja jokaisen käsi häntä vastaan; ja hän on asuva kaikkien veljiensä nähden. 1. Moos. 16:11, 12.

Ensimmäinen maininta Ismaelin syntymästä liittyi ”pidätykseen”, josta tuli ensisijainen islamiin liitetty symboli.

Mutta Sarai, Abramin vaimo, ei synnyttänyt hänelle lapsia. Ja hänellä oli egyptiläinen palvelijatar, jonka nimi oli Hagar. Ja Sarai sanoi Abramille: Katso nyt, Herra on estänyt minua

synnyttämästä; mene, pyydän, minun palvelijattareni luo; ehkäpä minä saan hänen kauttaan lapsia. Ja Abram kuuli Sarain ääntä. 1. Mooseksen kirja 16:1, 2.

Jo aivan ensimmäisessä maininnassa islamista, jota Ismaelin syntymä edustaa, korostetaan alistumista. Alistumisen käsite on islamin uskonnolle perustavanlaatuinen. Sana ”islam” juontuu kahdesta arabian sanasta, ”salaam”, joka merkitsee ”rauhaa”, ja ”aslama”, joka merkitsee ”alistua” tai ”antautua”. Islam opettaa, että uskovien tulee alistaa tahtonsa Allahin (Jumalan) tahdolle kaikilla elämänalueilla. Kun Saara ymmärsi tehneensä huonon päätöksen rohkaistessaan Abrahamia ottamaan Haagarin ja siittämään Ismaelin, hän sai Abrahamilta luvan kohdella Haagaria ankarasti, minkä seurauksena Haagar pakeni Abrahamin kodista. Siellä hän sai sanoman enkeliltä.

Mutta Abram sanoi Saaraille: Katso, palvelijattaresi on sinun vallassasi; tee hänelle niin kuin hyväksi näet. Ja kun Saara kohteli häntä kovasti, hän pakeni hänen kasvojensa edestä. Ja Herran enkeli löysi hänet vesilähteen ääreltä erämaassa, sen lähteen ääreltä, joka on Suuriin vievän tien varrella. Ja hän sanoi: Haagar, Saarain palvelijatar, mistä tulet ja minne menet? Ja hän sanoi: Minä pakenen emäntäni Saarain kasvojen edestä. Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Palaa emäntäsi luo ja nöyryy hänen käsiensä alle. Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Minä teen sinun jälkeläisesi sangen lukuisiksi, niin ettei niitä voida paljouden tähden lukea. Ja Herran enkeli sanoi hänelle: Katso, sinä olet raskaana ja synnytät pojan, ja sinun tulee antaa hänelle nimeksi Ismael; sillä Herra on kuullut sinun kurjuutesi. Ja hänestä on tuleva villiaasin kaltainen mies; hänen kätensä on oleva kaikkia vastaan, ja kaikkien käsi häntä vastaan, ja hän on asuva kaikkien veljiensä edessä. 1. Mooseksen kirja 16:6–12.

Islamin hillitsevyys, ”alistuminen”, joka edustaa islamin uskonnon luonnetta, sekä islamin rooli sisältyvät kaikki Ismaelin ensimmäiseen mainintaan, ja ne edustavat sen islamin profeetallista DNA:ta, jota Ilmestyskirjan kolme voi-huutoa kuvaavat. Kun Herra oli johdattanut kansansa Jeremian vanhoille poluille, he ymmärsivät myös, että ne ”neljä tuulta”, joita Ilmestyskirjan seitsemännen luvun neljä enkeliä pidättävät, ovat nimenomaisesti islamin neljä tuulta.

”Enkelit pidättelevät neljää tuulta, joita kuvataan raivoisana hevosena, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maan pinnan tuoden kulkureitillään hävitystä ja kuolemaa.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Islamin ”vihainen hevonen”, joka on myös ne ”neljä tuulta”, joita ”pidätetään”, samalla kun sadan neljänkymmenen tuhannen sinetöiminen saatetaan päätökseen, kantaa ”kuolemaa ja hävitystä” (Abaddon ja Apollyon) ”polullaan”. Aivan kuten Haagarille asetettu pidätys sijoitti tuon profeetallisen ominaisuuden Islamin symboliin, sekä neljää tuulta että vihaista hevosta pidätetään, ja tämän tosiasian ollessa voimassa tunnistettiin, että ensimmäisen voihuudon alku osoittaa Islamiin kohdistuvan pidätyksen, sellaisena kuin se ilmenee Abubakarin historiallisessa käskyssä.

Ja heille annettiin käsky, etteivät he vahingoittaisi maan ruohoa eivätkä mitään vihantaa eivätkä yhtäkään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan sinettiä otsassaan. Ilmestys 9:4.

Rivi riviltä, toisen voihuudon alku, joka kolmen voihuudon kolminkertaisessa sovelluksessa on asetettu ensimmäisen voihuudon alun ylle, ilmaisee niiden neljän enkelin päästämisen irti, mikä jakeessa edustaa islamin toisen suuren jihadin vapautumista.

Sanoen kuudennelle enkelille, jolla oli pasuuna: Päästä ne neljä enkeliä, jotka ovat sidottuina suuren Eufrat-virran ääreen. Ilmestys 9:14.

Sen tähden ymmärrettiin, että kolmannen voi-huudon alussa islam sekä päästettäisiin valloilleen että pidätettäisiin, mikä on juuri sisar Whiten todistus.

”Tuona aikana, jolloin pelastustyö on päättymäisillään, ahdistus on kohtaava maan, ja kansakunnat vihastuvat, mutta niitä pidetään kurissa, etteivät ne estäisi kolmannen enkelin työtä. Tuona aikana tulee ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin suurelle äänelle ja valmistamaan pyhät kestämään sinä aikana, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

Kun islamin historiallista aineistoa tutkittiin, havaittiin, että ensimmäisen voi-huudon arabialaisen islamin sodankäynti ja saavutukset ymmärretään islamissa ”ensimmäiseksi suureksi jihadiksi” ja että Osmanien valtakunnan sodankäynti, joka alkoi neljän enkelin päästämisen yhteydessä, ymmärretään islamissa ”toiseksi suureksi jihadiksi”. Kolminkertaisen sovelluksen mukaisesti islam uskoo kolmannen ja viimeisen suuren jihadin alkaneen 11. syyskuuta 2001. Kuten William Miller kerran kirjoitti: ”Historia ja profetia ovat yhtä mieltä.”

Ensimmäisen ja toisen vitsauksen alkua profeettallisen linjan asettaminen päällekkäin, ”rivi rivin päälle” -sovelluksena vapauttamisesta ja samanaikaisesta pidättämisestä, vahvistettiin täydellisesti Profetian Hengen kautta, ja heti sen jälkeen, kun islam iski 11. syyskuuta 2001, presidentti George W. Bush asetti islamille maailmanlaajuisen pidäkkeen käynnistämällä terrorisminvastaisen sotansa. Islamin ”vihaisen hevosen” samanaikainen vapauttaminen ja pidättäminen vahvistettiin Raamatussa, Profetian Hengessä ja myös historiassa.

Ne, jotka ”seuraavat Karitsaa” takaisin milleriittiläisiin vanhoihin polkuihin, löytävät sen ”levon”, joka on myöhäissade, ja jonka sisar White osoittaa alkavan silloin, kun kansakunnat ovat vihastuneet, mutta niitä pidetään kurissa, niin kuin niitä pidettiin 11. syyskuuta 2001.

”Tuohon aikaan, samalla kun pelastustyö on päättymässä, ahdistus on kohtaava maata, ja kansakunnat ovat vihastuvat, kuitenkin pidätettyinä, niin etteivät ne estäisi kolmannen enkelin työtä. Tuohon aikaan on tuleva ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin voimalliselle äänelle ja valmistamaan pyhät kestämään sinä aikana, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

Ne, jotka ”seuraavat Karitsaa” takaisin milleriläisille vanhoille poluille, löytävät ”levon”, joka on myöhäissade ja jonka sisar White osoittaa alkaneen, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli laskeutui 11. syyskuuta 2001.

”Myöhäissade on vuodatettava Jumalan kansan ylle. Väkevä enkeli on astuva alas taivaasta, ja koko maa on valaistava hänen kirkkaudellaan.” Review and Herald, 21. huhtikuuta 1891.

Tuo väkevä enkeli laskeutui silloin, kun New Yorkin rakennukset sortuivat, sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöiminen alkoi ja myöhäissade alkoi vihmoa. Ne, jotka johdatettiin takaisin Jeremian muinaisille poluille ja löysivät ”levon”, joka on myöhäissade, tunnistivat silloin, että myös Jesajan ”lepo ja virvoitus” oli myöhäissade, mutta se oli myös sen koetuksen tunnusmerkki, joka 11. syyskuuta 2001 kohtasi Jumalan kansan ja erityisesti ”pilkkajaajat”, jotka ”hallitsivat Jerusalemiä”. He tulivat ymmärtämään, että koetus oli kaksinainen, sillä se edusti kolmannen voihuudon islamin sanomaa, ja yhtä tärkeästi se edusti sitä raamatullista menetelmää, joka vahvisti myöhäissateen sanoman.

Joille hän sanoi: Tämä on lepo, jossa te voitte antaa väsyneen levätä; ja tämä on virvoitus; mutta he eivät tahtoneet kuulla. Niin Herran sana oli heille käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle; sääntö säännön päälle, sääntö säännön päälle; vähän täällä, vähän tuolla; jotta he menisivät ja kaatuisivat selälleen ja murskaantuisivat ja joutuisivat paulaan ja tulisivat vangituiksi. Sen tähden kuulkaa Herran sana, te pilkkajaajat, jotka hallitsette tätä kansaa, joka on Jerusalemissa. Jesaja 28:12–14.

Vaeltaminen vanhoja polkuja pitkin antoi Jumalan viimeisten päivien kansalle mahdollisuuden nähdä, että vertaus kymmenestä neitsyestä, joka ”havainnollistaa adventtikansan kokemusta”, tuli toistumaan ”kirjaimellisesti”, sadanneljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen aikana. Sen historian todistus, jossa vertaus ensimmäisen kerran täyttyi, osoitti, että Habakukin toinen luku oli suoranaisesti yhteydessä vertaukseen ja osa sitä. Sen vuoksi Habakukin toisen luvun ”väittely” edusti levon ja virvoituksen koetusta, jota pilkkajaajat eivät suostuneet kuulemaan. Kun uskolliset Raamatun tutkijat jatkoivat vanhojen polkujen tutkimista, he ymmärsivät, että eivät ainoastaan vertaus kymmenestä neitsyestä ja Habakukin toinen luku olleet sama profetia, vaan myös Hesekielin kahdestoista luku.

Eräs osa Hesekielin profetiasta oli niin ikään uskoville voiman ja lohdutuksen lähde: ”Ja minulle tuli Herran sana, ja se kuului: Ihmislapsi, mikä on tämä sananlasku, jota teillä on Israelin maassa ja joka kuuluu näin: Päivät pitkittyvät, ja jokainen näky raukeaa? Sano heille sen tähden: Näin sanoo Herra, Herra.... Päivät ovat lähellä, ja jokaisen näyn täyttymys.... Minä puhun, ja se sana, minkä minä puhun, toteutuu; se ei enää viivy.” ”Israelin heimo sanoo: Näky, jonka hän näkee, koskee päiviä, jotka ovat kaukana tulevaisuudessa, ja hän ennustaa ajoista, jotka ovat kaukana. Sano sen tähden heille: Näin sanoo Herra, Herra: Ei yksikään minun sanoistani enää viivy, vaan sana, jonka minä puhun, toteutuu.” Hesekiel 12:21–25, 27, 28.” Suuri taistelu, 393.

Sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen ajanjakso, sellaisena kuin sitä kuvaa adventtiliike vuosina 1840–1844, edustaa viimeisten päivien ajanjaksoa, jolloin ”jokaisen näyn täyttymys” ”toteutuu”. Ensimmäisen vitsauksen profeetallinen historia, asetettuna toisen vitsauksen profeetallisen historian päälle, yksilöi kolmannen vitsauksen profeetallisen historian, joka on sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen profeetallinen historia. Se on myös vuosien 1840–1844 historia. Se on myös se historia, jossa liiton Enkelille tien valmistavan sanansaattajan työ saatetaan päätökseen. Se on se historia, jossa maasta nousevan pedon kaksi sarvea käyvät läpi siirtymän kuudennesta siihen ”kahdeksanteen”, joka ”on niiden seitsemän

joukosta”. Se on se historia, jossa ne kaksi profeettaa surmataan kadulla Ilmestyskirjan yhdestoista luvussa.

Yhtä merkittävä on kuitenkin se tosiasia, että koska Jumalan sana ei koskaan petä, ja yhdessä sen periaatteen kanssa, että kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä enemmän kuin mistään muusta ajanjaksosta, 11. syyskuuta 2001 ”profetian päivät ovat käsillä”, jolloin ne ”sanat”, jotka Jumala on puhunut, ”käyvät toteen”, eikä se ”enää viivy”.

Vuoden 1863 kapina määräsi laodikealaisen adventismin vaeltamaan erämaassa, kunnes he kaikki olivat kuolleet. Herra palasi tuohon historiaan 11. syyskuuta 2001, niin kuin Hän oli tehnyt muinaiselle Israelille Kaadeksessa.

Ensimmäinen käynti Kadesissa synnytti kymmenen vakoojan kapinan ja toi mukanaan erämaavaelluksen ajan. Neljäkymmenen vuoden päätyessä he palasivat Kadesiin, ja siellä Mooses löi Kalliota toisen kerran, minkä vuoksi häneltä estettiin pääsy Luvattuun maahan, mutta he menivät sinne Joosuan kanssa. Syyskuun 11. päivä 2001 yksilöi viimeisen sukupolven, eikä Jumala enää pitkitä Sanaansa.

Käsitlemme tätä seikkaa seuraavassa artikkelissa.

Israelin erämaavaelluksen historia kirjoitettiin muistiin Jumalan Israelin hyödyksi ajan loppuun saakka. Jumalan menettelytavat autiomaan vaeltajien kanssa kaikissa heidän edes takaisin kulkemisissaan, heidän altistuessaan nälälle, janolle ja uupumukselle sekä hänen voimansa vaikuttavat ilmestymiset heidän avukseen ovat jumalallinen vertaus, täynnä varoitusta ja opetusta hänen kansalleen kaikkina aikoina. Heprealaisten monivaiheinen kokemus oli valmistava koulu heidän luvattua kotiaan, Kanaania, varten. Jumala tahtoo, että hänen kansansa näinä viimeisinä päivinä nöyryin sydämin ja opettavien mielin tarkastelee niitä tulisia koetuksia, joiden kautta muinainen Israel kulki, jotta he saisivat opetusta valmistautuessaan taivaallista Kanaania varten.

”Kallio, joka Jumalan käskystä lyötynä antoi elävät vetensä, oli Kristuksen vertauskuva, lyödyn ja ruhjotun, jotta hänen verensä kautta voitaisiin valmistaa lähde hukkuvan ihmiskunnan pelastukseksi. Niin kuin kalliota oli lyöty kerran, samoin Kristuksen tuli olla ”kerran uhrattuna, ottaakseen pois monien synnit”. Mutta kun Mooses uhkarohkeasti löi kalliota Kaadeksessa, Kristuksen kaunis vertauskuva turmeltui. Vapahtajaamme ei ollut määrä uhrata toistamiseen. Koska tuo suuri uhri annettiin vain kerran, niiden, jotka etsivät hänen armonsa siunauksia, tarvitsee ainoastaan pyytää Jeesuksen nimessä — vuodattaa sydämensä toiveet katuvaan rukouksessa. Sellainen rukous tuo sotajoukkojen Herran eteen Jeesuksen haavat, ja silloin elämää antava veri virtaa jälleen esiin, kuten elävän veden virtaaminen janoiselle Israelille vertauskuvallisesti osoitti.”

Vain elävän uskon kautta Jumalaan ja nöyrän kuuliaisuuden kautta hänen käskyjään kohtaan ihminen voi toivoa saavansa jumalallisen hyväksynnän. Tuon suuren ihmeen tapahtuessa Kaadeksessa Mooses, kansan lakkaamattoman napinan ja kapinoinnin uuvuttamana, kadotti näkyvistään kaikkivaltiaan Auttajansa; hän ei ottanut varteen käskyä: ”Puhukaa kalliolle, niin se antaa vetensä”; ja ilman jumalallista voimaa hänen annettiin turmella elämäntyönsä

osoittamalla kiivautta ja inhimillistä heikkoutta. Mies, jonka olisi tullut ja joka olisi voinut pysyä puhtaana, lujana ja epäitsekkäänä työnsä loppuun asti, joutui viimein tappiolle. Jumalaa häväistiin Israelin seurakunnan edessä, vaikka häntä olisi voitu kunnioittaa ja hänen nimensä kirkastaa.

”Moosesta vastaan välittömästi langetettu tuomio oli mitä tuskallisinkin ja nöyryyttävin: hänen oli kapinallisen Israelin kanssa kuoltava ennen Jordanin ylittämistä. Mutta rohkeneeko ihminen väittää, että Herra menetteli ankarasti palvelijaansa kohtaan tuon yhden rikkomuksen tähden? Jumala oli kunnioittanut Moosesta niin kuin hän ei ollut kunnioittanut ketään muuta silloin elossa olevaa ihmistä. Hän oli yhä uudelleen puolustanut hänen asiaansa. Hän oli kuullut hänen rukouksensa ja puhunut hänen kanssaan kasvoista kasvoihin, niin kuin mies puhuu ystävänsä kanssa. Aivan siinä määrin kuin Mooses oli saanut valoa ja tietoa, lisääntyi myös hänen syyllisyytensä.” Signs of the Times, 7. lokakuuta 1880.